

Stowasserová A.

Aniž by měl pořádný důvod, vybral si uměleckou školu, a protože se zdálo, že má přiměřené schopnosti, po absolutoriu byl zaměstnán domácí obchodní designérskou kanceláří. Nicméně protože byl ve firmě nejnižší postavený, práce, jež mu byla přidělena, byla jen o málo lepší než běhání po pochůzkách. Rodina byla bohatá, takže ho nijak zvlášť netrápilo, že se za kreslení platí málo, ale pro Jukia, který měl rád nápadné, okázalé, zajímavé věci, nebyla práce v místní designérské firmě zdaleka uspokojující. Čtvrté větě, prosím, nerozumím...

Předtím, než se o tom přesvědčil, tomu začínal věřit, aniž by měl pro to základ. V této víře uběhly tři roky.

Bylo to v den, kdy mu Majuko oznámila, že je těhotná. Chodili spolu od školních let, byla to dívka o dva roky starší. Pracovala pro místní úvěrovou společnost. Na venkově každý pospíchal se svatbou. Zvláště ženy starší pětadvaceti let začaly být označovány za "opozdilkyň". Všeobecně se považovalo za přirozené, porodila-li žena jedno dvě děti ještě před dvacítkou.

Majuko sice nahlas nevyslovila, že by se chtěla vdávat, ale potom, co přišly její šestadvacáté narozeniny, stouply případy, kdy i jí ve firmě řekli věci typu "dáma v očekávání" ("dvorní dáma", "lady-in-waiting").

Když Jukiovi oznámila své těhotenství, zorničky jí zářily. Byly to zorničky, které nepochybovaly o svatbě.

"A sakra," pomyslel si Jukio. ("riskantní")

Nebylo to tak, že by Majuko nemiloval. Ale vzít si ji, stát se otcem dítěte a založit tady rodinu pro něho znamenalo už na celý život ztratit možnost odejít z tohoto městečka.

Aniž by si toho byl sám vědom, začal mít pocit, jako by ho něco neuvěřitelně svazovalo. V ohromení uplynulo několik dní. Ale člověka nemůže jediná událost dramaticky změnit. Muž, který doposud v životě neměl žádnou povinnost, ani nikdy nedostal odpovědnosti, neměl jak získat uvědomění náhlého otce.

Aniž by zanechal jediné slovo v práci, doma a samozřejmě Majuko, okamžitě odjel z města. Vzal si jen pár osobních věcí a odjel do Tokia. Nemohl mít nějaký cíl, ale každopádně vyklouzl z rodného městečka - ne, utekl z něho.

Po dni, kdy se vedle magnoliového stromu poprvé potkali, po neočekávaném zvratu událostí si ona dívka začala často chodit hrát do Jukiova pokoje.

Když přijel do Tokia, prostřednictvím obchodníka s nemovitostmi ze Šindžuku, na něhož náhodou narazil, si našel byt ležící ve 23. obvodu západní části města. Ze šindžukuského nádraží to bylo soukromou tramvají přibližně 40 minut. Když se šlo ještě 100 metrů, vešlo

se do obytné čtvrti. V porovnání s ostatním majetkem, nájem byl až neuvěřitelně levný, a jenom to stačilo jako důvod, aby se tam usadil. Protože zpočátku nebyl obeznámen s tokijským prostředím, nemohl si vybírat, pokud šlo o železniční okolí nebo název čtvrti. Příčině lacinosti porozuměl záhy po tom, co tam začal bydlet.

Byt byl postaven v rohu rozlehlého pozemku, který vlastnili pronajímatelé. Starší manželé, pan a paní domáci, podle všeho bydleli na stejném pozemku, v domku postaveném v rohu na opačné straně než byt. Podle všeho, Jukio totiž ve skutečnosti tváře starého páru nikdy neviděl. Podle smlouvy se sjednaný nájem platil bankovním převodem skrze obchodníka s nemovitostmi. Navíc, i když to bylo na stejném pozemku, ... opět si nejsem jistá, jak tomu rozumět. Neumím si poradit se stavbou věty. Trvalo celých pět minut, než člověk obešel přilehlou hlavní silnici a dostal se k oběma předsíním...?

Ale z řeči starého pana obchodníka vyrozuměl, že ti staří bytní ten byt před 20 lety postavili z určitých daňových důvodů. (tuhle větou si také nejsem jistá...)

Koniček M.

Nejenom, že původně neměl chuť vydělávat peníze na nájem, ale dvacet let stará budova ze dřeva

natřené omítkou byla celá už dost omšelá. Kdyby se zamyslel nad tím, že je dům podivně postavený na zapadlém na místě, kterým ani neprochází úzká příjezdová cesta a které je špatně dosažitelné, pochopil by, že tahle budova tu původně nestála a byla narychlo postavena.

Na obrovském pozemku mezi nejbližším domem, kde bydlel postarší pár, a bytovkou, byl hustý porost různých druhů travin a dřevin, který se kvůli tomu, že se o něj nikdo nestaral, rozrostl, jak jenom mohl a působil tak nějak dojmem neprostupné houštiny. Když k tomu připočteme stáří samotné budovy, působila bytovka poněkud temně. Ani slunečního svitu se tam příliš nedostávalo.

Nebylo to sice nic, co by dnešní mladí lidé měli rádi ale pro Yukia, který byl naplněn nejistotou, to

byla vlastně šťastná trefa.

Byt se skládal z pokoje v japonském stylu o rozměru šesti tatami a k němu připojené kuchyně s prkennou podlahou o velikosti přece jenom menší, než šest tatami, a koupelny. Jak v přízemí, tak na

druhém podlaží byly tři byty-tedy dohromady tu bylo šest domácností. Yukiův byt byl v přízemí v levém rohu a byt naproti v pravém rohu zůstal prázdný.

Poslední tři roky pořád pracoval v regionální designové kanceláři, ale žádná kariéra se tam udělat

nedala a takovou práci, o které by si myslel, že by ji tam udělat mohl, zatím nenašel. Jestli ale něco měl, tak to byly mladé ruce, takže si začal vydělávat na denní chléb umýváním oken budov. Snad kvůli svému nepravidelnému životnímu stylu vídal své sousedy z bytovky jen vzácně. A když už přece někoho zahlédl, tak to býval manželský pár obklopený jakousi depresivní atmosférou nebo takový třicátník, u kterého si nedokázal představit, co dělá za práci, vypadající excentricky, jako hippie ze 70. let. A protože se Yukiovi zdálo, že všude okolo vídá nenormální lidi, zkusil si tento podivný stav sám sobě vysvětlit tím, že Tokio je zkrátka takové. Nebo to bylo tím, že tak temně působící bytovka bytovka stojící na podivně zastrčeném místě a sousedící se zahradou, na které byly k vidění hustě zarostlé houštiny, mohla působit jako skryš pro všelijak ztrápené lidi. Když o tom člověk přemýšlí, dá se říct, že to jsou lidé, pro které je zastrčenost a temnota takové bytovky ideálním bydlením.

Rozwalka (Tento kousek nám nějak vypadl.)

Ženu, která bydlela ve vedlejší bytě, ze kterého se občas ozýval pláč nemluvněte, také párkrát zahlédl. Byla to hubená žena, věk - tak něco přes třicet, vlasy odbarvené na zrzavo a křiklavý makeup. Asi pracovala někde v baru.

(Pozn.: Bar mi připadá nejvhodnější. Mizu šóbai je „zábavní průmysl“. V tomto výrazu se může schovat vše – od hospod a restaurací až po vykřičené domy. Nejčastěji se jedná o hostess bary, které u nás nemají ekvivalent.)

Mikeš M.

Ta holčička, která dřepěla na chodníku příjezdové cesty, to sama sice neřekla, ale vypadalo to, že jeho zběžný odhad byl správný, když předpokládal, že je starší sestrou toho urvaného mimina od vedle.

Brzo ráno začal mýt okna a skončil až v poledne a protože po návratu do bytu neměl nic na práci, jen tak povaloval, když se ozvalo lehké zaklepání na tenoučké dveře. Pomyslel si, že mu nemá kdo přijít na návštěvu, když zamýšleně šel otevřít. Za dveřmi stála ona holčička.

„Copak, potřebuješ něco?“ řekl a bezmyšlenkovitě uhnul ve dveřích.

Nejspíš to považovala za pozvání a tak neklidně vešla do předsíně, tam se zula a než vešla do bytu, boty úhledně srovnala. Bylo to tak náhlé, že tam jen zmateně stál a ani jí nestihl napomenout a i když se dal za ní, aby jí něco řekl, v okamžiku, kdy otevřel pusu, ozval se z vedlejšího bytu pláč dítěte.

„Miminko brečí...“ řekla.

„Ah, tak ty jsi tedy od vedle? To miminko, co teď brečí, se jmenuje Aki? Je to tvoje sestřička? Mimo chodem, proč jsi...“ páčil jednu otázku po druhé, ale uprostřed zmlkl. Zírala na zeď, která ji dělila od plačícího dítěte, a tvář měla ztuhlou děsem. Mlčky čekal, že se každou chvíli rozbřečí, ale ona se to ze všech sil snažila zadržet. Pláč mimina ještě nějakou dobu pokračoval a ona po celou dobu zírala na zeď. Její výraz se uvolnil hned, jak ustál a Yukio jí položil ještě jednu otázku: „Jak ti říkají?“
A jen na tuhle otázku mu odpověděla: „...Saki“

Toman P.

Když to tiše řekla, Saki, zakrývající si oči, zlehka dosedla na tatami. Nevěděl proč, ale byl z toho tak perplex, že na sedící Saki jenom zíral a místo aby jí vyhnal, nechal ji u sebe být. Především proto, že tušil, že kdyby se vrátila do vedlejšího bytu, její matka by k ní byla velice krutá. Vyděšený obličej Saki byl dostatečným podmětem k tomu, aby si to myslel.

Když na to přijde, měl dojem, že ačkoliv ženu z vedlejšího bytu už párkrát zahlédl, muže odtamtud vycházet neviděl. Byla to snad samoživitelka po rozvodu vychovávající své děti, nebo se nikdy nevdala?

Každopádně, bylo v Jukiových silách si představit, jaký život má asi taková žena, co žije v levné bytovce a živí z práce v pohostinství dvě děti, jinými slovy, cítil k Saki sympatie.

Od té doby začala Saki k Jukiovi chodit skoro pořád. O náměty k malbě, které si dovezl z venkova jevila Saki jenom malý zájem. Protože si chtěla hrát s vodovými pastelkami, vytáhla si skicák a s rozzářenými očima začala malovat obrázek. Jukio, vzpomínaje na to, jak jí poprvé potkal, když malovala křídou na dlažbu, nahlédl do skicáku a vyptával se: "Máš ráda obrázky?". Jenže ve skicáku byly namalované, ač jasnými barvami, zase jenom nesmyslné čáry jako předtím a od Saki zase nedostal lepší odpověď než nejasné pokynutí hlavy.

Ačkoliv takových dětí už nebylo tolik co dřív, Jukio, podobně jako ten první den, si ještě pořád nepřestal úplně myslet, že by Saki neměla nějaké mentální postižení. Nezvládl by ani pořádně vysvětlit, proč se na to ještě nezeptal. Ale z činů a gest nemluvné Saki nabyl Jukio dojem že přesto jde o neobyčejně čisté a chytré dítě.

Jukio občas myslel na to, že už ho dřív napadlo, zda není velice chytrá, akorát že v prostředí jejího domova není žádný tlak na projevení inteligentní části její osobnosti... A když nad tím tak přemýšlel, napadalo ho, že i ty její nepořádné obrázky u kterých se na první pohled zdálo, že je malovalo velice nešikovné pětileté dítě, ho přeci jenom nějakým způsobem uvrhávaly do vzpomínek na dětství.

I po tom, co k němu Saki začala docela často chodit nenavázal Jukio řeč se ženou od vedle. Protože ho ta žena sama moc ani nezdravila, domníval se, že vlastně ani neví o skutečnosti, že její dcera chodívá do vedlejšího bytu.

Proto se Jukio snažil moc nepřemýšlet o stavu rodiny odvedle, ale každopádně bylo jisté, že Saki byla ze své matky neustále vyděšená.

Když byla u Jukia a uslyšela zvuky odvedle, ruka s pastelkou se jí zastavila a Saki se silně

roztrásly ramena. Staré, špatně izolované úzké stěny levné bytovky lehce propouštěly zvuky, ale i tak nebyla frekvence křiku mimina úplně normální. Krom toho, co se týče zvuků, šlo zaslechnout ječivé řvaní rozzlobeného ženského hlasu, nebo zvuk rozbíjeného porcelánu; ovšem, ne jako když ho někdo shodí na zem, ale zvuk napovídající o tom, že s ním někdo vší silou třískl o podlahu. Kromě toho i bouchání hrubě otevíraného a zavíraného okna.

Jukio pokračoval v mytí oken na částečný úvazek aniž by se nějak snažil hledat práci. Protože neměl pravidelnou pracovní dobu, jeho biorytmus se také rozhodil, nebylo neobvyklé, že by byl pozdě v noci nebo brzo ráno vzhůru, a tak ho brzy začala Saki navštěvovat i v takových hodinách.

Nemohl docela pochopit, jaký rodič nedbá toho, že v jakoukoliv hodinu se může jeho malá dcera vytrátit z domu. Kdyby netaktně dal vědět polici, byla by z toho nejspíš nepříjemná situace, proto se Jukio občas rozhodnul, že půjde vedle aby o tom dal vědět. Zoufalý pohled na smrt vyděšené Saki ho ale vždy zastavil.

A i když pak vyzvídal "Proč ne?", Saki se jen schoulila do klubíčka a třesa se strachy, ze všech sil vrtěla na mikádo ostříhanou hlavou a kloudnou odpověď z ní nedostal. Kromě toho se vůbec nezdálo, že by žena odvedle Saki hledala. A přitom bylo pořád slyšet, jak se o protější stěnu něco rozbíjí.

V takové situaci **siJ ukio** nemohl pomoci odhadovat o co jde. Snad to bylo tak, že pro matku Saki bylo impulsem -- nevěděl, jestli byl důvodem alkohol nebo snad drogy či nějaká prostá emocionální nestabilita, ale -- každý den měla záchvaty násilného vzteku, a když k tomu došlo, Saki šla hledat "azyl" do Jukiova bytu.

Vaverková K.

Tahle domněnka, ač ji vymyslel sám, nebyla daleko pravdy. Jen kvůli tomu Jukio za chvíli neuměl Saki poslat pryč. Pokud by Jukiova domněnka byla správná, pak by asi v ještě kritičtější situaci bylo to uplakané mimino, které Saki nazývala „Aki“.

Když už se u něj Saki objevila uprostřed noci poněkolkáté, nevydržel to, klekl si k ní, podíval se jí přímo do očí a zeptal se: „Tvoje sestřička... Aki se jmenuje? Je Aki v pořádku?“ Saki mu odpověděla přikývnutím.

„Jo, zatím je v pořádku.“ Potom se Jukiovi zadívala do očí a řekla: „Ale kdyby náhodou přestala být v pořádku, pomůžeš jí?“

Jukia přemohlo světlo v očích dítěte, kterému bylo právě pět let, očích plných silného odhodlání a než se nadál přikývl.

„Je to slib!“ zdůraznila a Jukio přikývl: „Ano, slibuji.“

Květy **magnolie končily vrchol období květu**. Dalo by se říct, že za těch několik týdnů byla Saki na návštěvě u Jukia častým jevem. I vinou toho, že neměl mladší sourozence a byl vychováván jako jedináček, Jukio odjakživa neměl rád malé děti. A proto to, že zrovna on prožívá každý den s malou holčičkou, považoval za zvláštní. Jednoho dne začal Jukio kreslit obrázky Saki. Oblečení měla stejné jako první den, kdy ji potkal. Jediné oblečení, co měla: šedou laclovou sukni a trochu špinavou blůzku, ale občas Saki vykulila oči a ukázala rozkošný výraz.

Poprvé ji viděl, jak sedí u laciného dekorovaného skládacího stolu a maluje nějaký nesmyslný obrázek. Byl jejím výrazem trochu dojat a ze zábavy zkusil nakreslit jeden obraz. Když po dlouhé době zkusil vzít uhel do ruky, nezastavil se. Během chvilky dokončil jeden její obraz a ukázal jí ho. Saki si obrázek, který Jukio namaloval, dlouho prohlížela. Když Jukio viděl, jak Saki stojí zticha a bez hnutí, bál se, že se jí třeba obrázek nelíbí, a tak jí zkusil nahlédnout do obličeje. Saki plakala. Plakala, zatímco se smála a tiskla si obrázek k malé hrudi. Jukiova hrud' byla plna této její reakce a on ji nakreslil ještě jednou. Jak s tím tak pokračoval, stalo se kreslení obrázků Saki jeho každodenní prací.

Uplynuli již skoro dva měsíce od toho, co Jukio přijel do Tokia, a jako obvykle měl za brigádu umývání oken. Práce sice nebyla každý den, ale jelikož dostával bonusy za nebezpečí, stala se tato práce lépe peněžně hodnocenou, než čekal. Sice se mu nemohlo stát, že by se dostal na mizinu, ale občas pociťoval beznaděj. Jako by se dostal do hluboké díry.

Co tady vlastně dělám?

Pořád uvažoval nad tím, že jednou, dřív nebo později, něco udělá. Ale to, že se teď ptal sám sebe, co to teď vlastně dělá, bylo pro něj asi něčím novým. Jukio se vydal do Tokia bez jasného cíle a nedělal nic jiného než brigádu. Nebylo snadné si hned tak najít laskavé přátele.

Také samota byla něčím, co Jukio prožíval poprvé. Nejdříve Jukio dovoľoval Saki chodit k němu do bytu jen ze soucitu, který k ní měl. Ale postupně se její existence v jeho životě pro něj stala něčím, s čím by se jen těžko loučil. Myslel si, že jemu, který nesnášel děti, teď Saki nevádí proto, že byla první klidné dítě, které kdy viděl. Vlastně byla tak tichá, že ani nevěděl, jestli tam je a pokud měl pro ni připravené voskovky, nemusel se o ni víc starat. Na nic si nestěžovala. Ani jednou se nestalo, že by ho otravně pronásledovala. Ale nakonec si Jukio uvědomil, že se Saki tráví každý den jen kvůli své vlastní osamělosti.

A ještě jednu věc si uvědomil. Obrázky Saki, které kreslil, už dávno přesáhly jeden skicák. V něm bylo i mnoho nepovedených, nedomalovaných kousků, ani jeden nebyl vytrhnutý, nýbrž ponechán tak, jak byl. Nepovedený obraz je nepovedený obraz, ať už jej někdo vidí nebo ne. Když s tímto jednou Jukio obraz vytrhl a vyhodil, Saki udělala velice lítostivý a zklamáný obličej. Od té doby, i když Jukio uprostřed malování cítil, že to bude nepovedený obraz, stejně ho Saki ukázal. I tak Saki vypadala nadšeně. Ať namaloval obrazů, kolik chtěl, pro Saki to bylo vždycky dost dobré. Zvykl si na to, že „umí kreslit“. Ani by nebylo divné, kdyby ji to přestalo bavit, a přesto se tak nějak zdálo, že Saki měla velmi ráda, když ji kreslil.